

menligningen, finder man alligevel en Forrykkelse i Forholdet mellem de indirekte og direkte Skatter.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Wulff: Jeg hører til de Medlemmer, der ikke er i Stand til at forstaa den moderate Politik, det tilstaaer jeg, og ganske særlig ikke de Vendinger, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) gør. Jeg vil ganske særlig gøre opmærksom paa det ærede Medlems Stilling til Spørgsmaalet om Forfatningsforandringerne. Jeg sad her i Samlingen 1895—96, valgt efter Forliget, tilligemed det ærede Medlem og hele den Række af de Moderates Førere, som den Gang prydede den Bænk her i Salen, hvor de to Herrer, som er tilbage, endnu sidder. I den Tid førtes en Debat mellem det moderate Venstre og det nye Reformparti, som var dannet, og jeg opriskede i Gaar min Hukommelse, som i øvrigt var ret levende, ved at se efter, hvordan den formede sig. Jeg lagde Mærke til, at skønt Hovedordføreren var Frede Bojsen, deltog ogsaa det ærede Medlem i Debatten med politiske Bemærkninger, og det, han særlig fæstede sig ved overfor Reformpartiet, var dets Ungdommelighed og formentlige Tilbøjelighed til at gaa løs paa Forfatnings- og andre lignende Stridsspørgsmaal, en Tilbøjelighed, det for øvrigt slet ikke viste sig at have. Ved den Lejlighed sagde det ærede Medlem nogle Ord, som jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse — det er kun nogle faa Linier — vil tilbagekalde i Erindringen nu. Det ærede Medlem advarede den Gang stærkt mod at rejse gamle Stridigheder og sagde: „det, vi først og fremmest trænge til, er, at alle arbejde med den Forfatning, vi have“ . . . „Forfatningen af 1866 har egentlig aldrig paa den Maade staaet sin Prøve . . . Denne Forfatning har været en Genstand for Strid og ikke et Grundlag for Arbejde“. Saa fremhæver det ærede Medlem, at Befolkningen var steget i Velvære og politisk Selvbevidsthed, og han slutter med at sige: „Det eneste, der er nødvendigt nu, for at den virkelig kan hævde den, er det, at man kommer til Erkendelse af, at Stillingen skal hævdes gennem frugtbringende Arbejde til det fælles Fædrelands Vel og ikke gennem en Generjsning af Fortidens Forfatnings- eller andre Stridigheder, som jeg tror kun vilde kaste os tilbage og aldrig bringe os frem“.

Det mente det ærede Medlem i 1895. Der er ganske vist sket meget i de 18 Aar siden da, men i politisk Henseende er Hovedsagen den, at Venstre er kommet til Magten, saaledes som det ønskede det og var parlamentarisk berettiget til, og det har nu siddet ved Magten i over 12 Aar siden Systemskiftet. Jeg forstaaer da ikke, at det ærede Medlem, som den Gang holdt paa, at vi ikke skulde kaste os ud i Strid, men arbejde med Forfatningen, som den var, nu er kommet til det stik modsatte Resultat.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Abrahamsen: Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) stemplede for et Øjeblik siden de Ord, jeg havde udtalt forleden Dag, som et Smædeskrift. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det, jeg citerede, var Udtalelser fra radikal og socialdemokratisk Side, som er faldne her i Tinget. Det var ikke mine Ord, der dømte det ærede Medlem, det var det ærede Medlems egne nye Venners Ord, der dømte ham.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Neergaard: Jeg skal sige til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), at det undrede mig i høj Grad, at han kunde finde noget som helst selvmodsigende i, at jeg i 1895 ikke ansaa det for rigtigt at rejse Forfatningssagen, og at jeg i 1912 har ment det rigtigt at rejse den. Jeg tror dog virkelig ikke, at der behøves nogen Udvikling for at gøre forstaaeligt, at disse to Ting ikke behøver at stride imod hinanden. I 1895 var alle fra Vestres Side, som det ogsaa er paapeget, enige om, at det var nødvendigt nu at søge at faa det ud af Forfatningen af 1866, som kunde faas ud deraf ved en forfatningstro og loyal Benyttelse. Desuden vilde det have været ganske haabløst at tænke paa den Gang at faa nogen Forandring af Landstinget tilvejebragt i den Aand, vi maatte ønske det. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem om — og derom er der ogsaa talrige Vidnesbyrd i Ord og Skrift —, at baade da og siden har det været vor Mening, saa snart Venstre blev stærkt nok dertil, at gennemføre en Forfatningsforandring i Juni-Grund-